

har et stigende problem med ret få antalsmæssigt unge, som er ude i alvorlig kriminalitet og ret få unge, der er på vej derud, meget alvorligt. Derfor er det vigtigt, at vi prøver at se på, hvilke værktøjer vi har til at prøve at forhindre, at det sker, at der kommer nogle, der er så langt ude, at de begår den meget alvorlige kriminalitet.

Det her forslag er ikke rettet mod dem, der begår den alvorlige kriminalitet. Det er et forslag på at sætte ind tidligere. Så for at afklare den debat, der var i forbindelse med fru Elisabeth Arnolds indlæg, har man jo skullet sætte nogle grænser et sted.

Vi har i beslutningsforslaget lagt op til, at vi sagde, at det ikke handler om den grove vold, og vi har så brugt paragrafdefinitionerne. Vi er selvfølgelig åbne over for, at vi under udvalgsarbejdet kan se på nogle andre definitioner, for selvfølgelig er det ikke den grove vold, vi ønsker at man skal kunne bruge det her forslag til. Det er ved paragraffer, vi normalt går ind og laver sådanne afgrænsninger, men lad os se på, hvad man ellers kan gøre.

Så har vi sat en 3-måneders-grænse på, for når vi snakker gentagne biltyverier eller andet, så kan man nogle gange komme op i nærheden af 3 måneder, og fordi vi ved, at der er nogle lande, hvor man simpelt hen slet ikke fængsler under 3 måneder og altså godt kan klare sig med andre sanktioner i stedet for de helt korte straffe.

Kl. 18.55

Inspirationen til det her forslag kom jo fra, da Retsudvalget var i Canada for snart 2 år siden, hvor vi hørte om det projekt, man havde i gang som forsøgsprojekt derovre, og hvor vi har indhentet oplysninger om, hvordan det går med det forsøgsprojekt. De foreløbige resultater tyder meget lovende på, at kun 5 pct. af de unge går ud af projektet, enten fordi de begår ny kriminalitet, eller fordi de ikke kan overholde aftalerne.

Vi må selvfølgelig se, efterhånden som projektet løber i længere tid, hvordan resultaterne så bliver, men vi synes, det er vigtigt at følge med i, om der er noget, vi kunne lære.

Det helt afgørende for de instrumenter, som justitsministeren og andre har remset op i dag omkring ungdomskontrakter, ungdomssanktioner osv., er for det første, at vi foreslår, at de unge skal i gang med det samme, altså inden 5 dage, hvorimod man i en ungdomssanktion først skal via domstolssystemet, som kan tage lang tid. Der har været beskrevet sager i medierne – jeg har også hørt om sager andre steder – hvor der godt kan gå nogle måneder, før de

unge kommer igennem retssystemet. Og det er altså nogle gange den afgørende periode, hvor de er startet på en kriminel karriere, og hvor der så går alt for lang tid, før de ser, at det har en konsekvens. Derfor vil vi gerne have, at man stopper med det samme.

Så synes jeg, det var en fin beskrivelse, hr. Karsten Nonbo kom med, og jeg er sikker på, at det med henblik på nogle unge er den allerbedste måde at tackle det på. Og jeg er sikker på, at der er mange andre i politiet end hr. Karsten Nonbo, der gør det.

Men over for andre unge nytter det bare ikke. Der er nogle, hvor der skal nogle andre midler til, og vi synes, at det er vigtigt, at vi forsøger at finde flere forskellige måder at løse problemerne på. Nu bor jeg selv på Nørrebro, og jeg synes, det er vigtigt, at vi gør noget for at løse de problemer, der er der med nogle unge rødder, som vi gerne skulle have i gang med noget andet, end at de begynder at begå alvorlig kriminalitet.

Handelsstandsforeningen på Nørrebro har taget initiativ til et projekt, hvor de gerne vil ansætte unge, der har været ude i noget kriminalitet. Det kunne være oplagt, at man så bruger det som et middel til at »lade os få de her unge i gang« for at se, at de faktisk har en mulighed for at få et arbejde, at de rummer andet i sig end at blive kriminelle. Og det er det, vi godt kunne tænke os, at vi prøver at lave nogle forslag med.

Hvordan vi så præcis skruer ordningen sammen, er vi meget åbne for at diskutere i Retsudvalget, men vi synes, det er vigtigt, at vi får sat på dagsordenen, hvad vi gør for at forhindre, at de unge kommer længere ud i kriminalitet, hvad vi gør for at lære dem med det samme, at det har en konsekvens, når man begår noget kriminelt.

Samtidig ville det jo også forhåbentlig kunne give ofrene et indtryk af, at det altså har en konsekvens. At der sker noget. At der ikke bare bliver givet den ene advarsel efter den anden, som mange tror, men at der rent faktisk bliver taget hånd om de her unge, og at man gør noget, for at de ikke skal begå noget igen og allerhelst, at ofret får en undskyldning og en erstatning, en opretning af den skade der er sket. Det tror vi også kan være med til at sikre større opbakning.

Så er der spørgsmålet om straffeattest. Jeg er enig med hr. Karsten Nonbo i, at det er svært, fordi det for mange unge er med til at holde dem fra kriminalitet, at de risikerer at få en plet på straffeattesten.

Men omvendt har brugen af straffeattester jo grebet voldsomt om sig. Professor Lars Bo Lang-